

**DE VOLGENDE GENERATIE VOORTBRENGEN
VOOR HET GEMEENTELEVEN**

Boodschap 4

**Ouders als juiste personen met een passend leven
als voorbeeld voor de kinderen**

Schriftlezing: Ef. 6:4; Dt. 6:7-9; Spr. 22:6; 2 Tim. 3:15; Rom. 9:11, 15-16

I. Een ouder zijn is heel moeilijk; geen enkele hoeveelheid onderwijs over opvoeding is genoeg; hoewel er geen unieke en foutloze methode is voor de opvoeding, er zijn wel een aantal lessen die we kunnen leren:

- A. Ten eerste, om kinderen op te voeden in het liefhebben van de Heer en in het regelmatig aanwezig zijn in samenkomsten, moeten wij de juiste personen worden; wij moeten een passend leven leiden voor de Heer:
1. Naast de Heer zijn het juist onze kinderen die het beste zicht hebben op de manier waarop wij ons leven hebben ingericht; we kunnen anderen nog voor de gek houden als het gaat over wat voor persoon we eigenlijk zijn, maar dat lukt niet met onze kinderen; daarom moeten we oprecht zijn.
 2. Ons gedrag en onze manier van leven raakt niemand zoveel als onze eigen kinderen; dit is een universeel geestelijk principe.
 3. Onze kinderen worden negatief beïnvloed als wij niet oprecht zijn, maar dit betekent niet dat onze kinderen 'goed' worden als we wel oprecht zijn; het is heel moeilijk te voorspellen hoe een kind uiteindelijk opgroeit; dit hangt van vele factoren af.
- B. Naast het zijn van de juiste persoon moeten ouders ook wijsheid beoefenen; het is eenvoudig om als ouder je kind lief te hebben, maar niet zo eenvoudig om wijs te zijn:
1. Ouders moeten wijsheid beoefenen in het onderscheiden of je nu wel of niet je kind moet dwingen naar de samenkomst te gaan; in zulke situaties moeten we wijs zijn en de situatie 'lezen'; afhankelijk van onze waarneming kunnen we onze kinderen aansporen of niet.
 2. Maar er zijn ouders die vurig zijn zonder wijsheid en hun ijver doet hun kinderen pijn; hoe meer ze hun kinderen aansporen naar de samenkomst te gaan, hoe meer ze hun kinderen pijn doen, met een sterke reactie tot gevolg.
 3. Het is goed onze kinderen aan te sporen de samenkomst te bezoeken, maar we hebben onderscheid nodig, kijkend naar de situatie van het kind, wat de juiste tijd en de juiste manier is om dat te doen; als onze kinderen een bepaalde conditie hebben, dan is het misschien beter om hen niet aan te sporen totdat hun situatie is verbeterd.
- C. Tenslotte moeten ouders vertrouwen op Gods genade — Rom. 9:11, 15-16:
1. Er zijn veel geestelijke ouders van wie de kinderen niet goed zijn terechtgekomen; ook zijn er wereldse, afvallige, zorgeloze ouders, die onverschillig staan tegenover de geestelijke situatie van hun kind, maar van wie de kinderen het juist wel goed doen en geestelijk groeien.
 2. Daarom moeten we concluderen dat het afhangt van Gods genade hoe onze kinderen zullen opgroeien; het eerste deel van Romeinen 9:18 zegt: "Hij erbarmt Zich over wie Hij wil"; als ouders is het onze plicht juiste personen te zijn en om wijsheid te beoefenen als het gaat om wanneer en hoe onze kinderen aan te spreken — verw. Js. 50:4.
 3. Wij moeten onze plicht doen, maar we moeten niet vertrouwen op alles wat we doen; zonder Gods genade betekent dit alles niets; wij moeten vertrouwen op de genade van de Heer — Rom. 9:15-16.
 4. Ouders moet niet trots worden en denken dat hun bekwaamheid maakt dat hun

kinderen op de beste manier zullen opgroeien; er spelen veel factoren mee in de opvoeding van een kind, maar het hangt uiteindelijk allemaal af van Gods genade — vs. 16.

- D. Kinderen opvoeden is niet makkelijk of eenvoudig; het vereist dat we veel tijd met hen doorbrengen; hoe meer tijd we met onze kinderen doorbrengen, hoe beter:
 - 1. Wij moeten tenminste twee uur elke avond alleen met onze kinderen bezig zijn, met hen praten of hen iets leren; dit maakt hen blij en geeft hen training.
 - 2. Als we geen tijd met onze kinderen doorbrengen, dan kunnen we verwachten dat ze problemen gaan krijgen.
 - 3. Hoewel het niet altijd goed uitkomt zoveel tijd bij onze kinderen te zijn, het principe is wel dat we zoveel mogelijk tijd met onze kinderen moeten doorbrengen en hen dingen moeten leren die passen bij hun leeftijd.
- E. We moeten niet onverschillig staan tegenover het opvoeden van onze kinderen; als God ons kinderen heeft gegeven, dan is het aan ons om voldoende tijd met hen door te brengen zodat ze goed worden opgevoed:
 - 1. Om voor onze kinderen te zorgen moeten we hen altijd vooraf voorbereiden; om een vijftienjarige te verzorgen moeten we veertien jaar hebben besteed om het kind te onderwijzen.
 - a. Elk stukje goed onderwijs op de juiste leeftijd is een inenting; als we onze kinderen in voldoende mate onderwijzen en inenten, dan kunnen ze het huis zonder problemen verlaten om te gaan studeren.
 - b. Als we onze kinderen niet voldoende onderwijzen en inenten, dan maakt het niet zoveel uit of ze thuis blijven tijdens hun studie of niet.
 - c. De geestelijke gezondheid van een vijftienjarige hangt af van de hoeveelheid onderwijs en inenting die hij heeft ontvangen in de eerste veertien jaar.

II. Het door God bepaalde principe is dat een vader een leven moet leiden als een voorbeeld voor zijn kinderen; toch moeten we beseffen dat hoe onze kinderen opgroeien uiteindelijk afhangt van Gods genade — Rom. 9:10-13; Ef. 6:4:

- A. Daarom moeten we onze plicht doen en een passend leven leiden als voorbeeld voor onze kinderen, maar we moeten niet ontmoedigd of trots worden als we zien hoe onze kinderen uiteindelijk worden; Jakob en Ezau waren tweelingbroers, maar Romeinen 9:10-13 laat zien dat hun bestemming afhankelijk was van Gods verkiezing.
- B. De beste en meest passende manier om een ouder te zijn is leven als een voorbeeld voor onze kinderen en bidden om Gods genade.
- C. Als ons leven een goede standaard laat zien, dan zijn wij niet aansprakelijk als onze kinderen zich slecht gedragen; maar als wij geen goed voorbeeld laten zien, dan is het slechte gedrag van onze kinderen onze verantwoordelijkheid.
- D. Om een goed voorbeeld te geven moeten we de Heer en Zijn Woord liefhebben, afrekenen met zonde, het zelf haten en de lessen van het kruis leren; dit is niet alleen onze kinderen tot voorbeeld, maar ook de heiligen.

III. “Ik kan je niet zeggen hoeveel sterke gelovigen zouden zijn opgegroeid in onze tweede generatie als alle ouders van deze generatie goede ouders waren geweest. Ik heb dit altijd willen zeggen: de toekomst van de gemeente hangt af van de ouders. Als God genade geeft aan de gemeente, dan heeft Hij vaten nodig. Er is grote behoefte aan het opgroeien van meer mensen zoals Timoteüs. Het is waar dat we mensen kunnen redden uit de wereld, maar er is meer behoefte aan het opgroeien van mensen uit christelijke families.” (*The Collected Works of Watchman Nee*, vol. 48, p. 549)

Uittreksels uit de bediening:

Vraag: Mijn kinderen zijn gered, maar ik krijg ze niet altijd mee naar de samenkomst. Op welke manier kan ik het beste voor ze zorgen?

Antwoord: Een ouder zijn is heel moeilijk. Geen enkele hoeveelheid onderwijs over opvoeding is genoeg. Als een echtpaar geen kinderen heeft, dan bidden ze net als Hanna, de moeder van Samuël, voor een zoon (1 S. 1:10-11). De Heer kan hun gebed horen en hen een kind geven, maar dit kind kan voor veel problemen zorgen tijdens de opvoeding. Hoewel er geen unieke foutloze manier is om op te voeden, er zijn wel een paar lessen die we kunnen leren.

Ten eerste, om kinderen op te voeden en hen te leren de Heer lief te hebben en regelmatig naar de samenkomsten van de gemeente te komen, moeten wij een juiste persoon worden. Wij moeten een passend leven leiden voor de Heer. Naast de Heer zijn het juist onze kinderen die het beste zicht hebben op de manier waarop wij ons leven hebben ingericht; we kunnen anderen nog voor de gek houden als het gaat over wat voor persoon we eigenlijk zijn, maar dat lukt niet met onze kinderen. Daarom moeten we oprecht zijn. Als we onze kinderen leren om niet te liegen, maar toch liegen we tegen onze partner, zullen zij dat zien. Dit is bloedserieus, want als we een keer liegen tegen onze partner, dan onthouden onze kinderen dat hun hele leven. Ons gedrag en onze manier van leven raakt niemand zoveel als onze eigen kinderen; dit is een universeel geestelijk principe. Daarom is het niet makkelijk een ouder te zijn. Onze kinderen worden negatief beïnvloed als wij niet oprecht zijn, maar dit betekent niet dat onze kinderen 'goed' worden als we wel oprecht zijn. Als een oprechte moeder vier kinderen heeft, dan kan het zijn dat er twee 'goed' zijn en de andere twee 'slecht'. Maar als ze zelf niet oprecht was, dan zouden al haar vier kinderen slecht zijn. Het is heel moeilijk te voorspellen hoe een kind uiteindelijk opgroeit; dit hangt van vele factoren af.

Naast het zijn van de juiste persoon moeten ouders ook wijsheid beoefenen. Op dit gebied laten veel ouders steken vallen. Het is eenvoudig om als ouder van je kind te houden, maar het is lang niet zo eenvoudig om wijs te zijn. Ouders moeten wijsheid beoefenen in het onderscheiden of je nu wel of niet je kind moet dwingen naar de samenkomst te gaan. De vraag stellen of ouders wel of niet hun kinderen moeten dwingen om naar de samenkomst te gaan is net zoiets als vragen of je een paraplu meeneemt als je weggaat. In zulke situaties moeten we wijs zijn en de situatie 'lezen'. Maar er zijn ouders die vurig zijn zonder wijsheid en hun ijver doet hun kinderen pijn. Hoe meer ze hun kinderen aansporen naar de samenkomst te gaan, hoe meer ze hun kinderen pijn doen, met een sterke reactie tot gevolg. Dit is geen makkelijke zaak. Ouders moeten de juiste personen worden en wijsheid beoefenen. Het is goed onze kinderen aan te sporen de samenkomst te bezoeken, maar we hebben onderscheid nodig, kijkend naar de situatie van het kind, wat de juiste tijd en de juiste manier is om dat te doen; als onze kinderen een bepaalde conditie hebben, dan is het misschien beter om hen niet aan te sporen totdat hun situatie is verbeterd.

Tenslotte moeten ouders vertrouwen op Gods genade. Romeinen 9:16 zegt: "Zo ligt het dan niet aan hem die wil, ook niet aan hem die loopt, maar aan de Zich erbarmende God". Er zijn veel geestelijke ouders van wie de kinderen niet goed zijn terechtgekomen; ook zijn er wereldse, afvallige, zorgeloze ouders, die onverschillig staan tegenover de geestelijke situatie van hun kind, maar van wie de kinderen het juist wel goed doen en geestelijk groeien. Daarom moeten we concluderen dat het afhangt van Gods genade hoe onze kinderen zullen opgroeien. Het eerste deel van Romeinen 9:18 zegt: "Hij erbarmt Zich over wie Hij wil". Als ouders is het onze plicht juiste personen te zijn en om wijsheid te beoefenen als het gaat om wanneer en hoe onze kinderen aan te spreken. Wij moeten onze plicht doen, maar we moeten niet vertrouwen op alles wat we doen; zonder Gods genade betekent dit alles niets. Wij moeten vertrouwen op de genade van de Heer en bidden: "Heer, alles hangt af van Uw genade. Ik doe mijn plicht als ouder door een juiste persoon te zijn, door een goed voorbeeld te zijn, door mijn kinderen niet te laten struikelen en door wijsheid te beoefenen om te weten wanneer en hoe ik mijn kinderen moet aanspreken. Maar mijn vertrouwen is in U, Heer." Wij moeten allemaal deze les leren. Ouders moet niet trots worden en denken dat hun bekwaamheid maakt dat hun kinderen op de beste manier zullen opgroeien; er spelen veel factoren mee in de opvoeding van een kind, maar het hangt uiteindelijk allemaal af van Gods genade.

Vraag: Hoe ga ik om met de vraag of mijn kinderen televisie en films mogen kijken?

Antwoord: Door de stroom van deze tijd is het heel moeilijk voor ouders om kinderen te verbieden televisie en films te kijken. Daarom moeten ouders wijsheid beoefenen in het beperken van wat hun kinderen op televisie of in een film mogen zien. Ook moeten we onze kinderen leren waarom deze beperkingen er zijn zodat ze, als ze eenmaal wat ouder zijn, zullen begrijpen waarom we die beslissing hebben genomen. We moeten hen een goede uitleg geven die past bij hun leeftijd, en dat zeker niet te vroeg doen. We moeten hen niet iets vertellen wat ze niet begrijpen omdat ze nog te jong zijn. Ons onderwijs moet passen bij hun leeftijd.

Kinderen opvoeden is niet makkelijk of eenvoudig; het vereist dat we veel tijd met hen doorbrengen; hoe meer tijd we met onze kinderen doorbrengen, hoe beter. Wij moeten tenminste twee uur elke avond alleen met onze kinderen bezig zijn, met hen praten of hen iets leren; dit maakt hen blij en geeft hen training. Als we geen tijd met onze kinderen doorbrengen, dan kunnen we verwachten dat ze problemen gaan krijgen. Hoewel het niet altijd goed uitkomt zoveel tijd bij onze kinderen te zijn, het principe is wel dat we zoveel mogelijk tijd met onze kinderen moeten doorbrengen en hen dingen moeten leren die passen bij hun leeftijd.

Vraag: Sommige jonge broeders en zusters die voor studie het ouderlijk huis verlaten wonen samen met ongelovigen. Hoe kunnen deze groep het beste verzorgen?

Antwoord: Het is moeilijk te weten of het beter is je kind thuis te laten wonen of hen weg te laten gaan om te studeren in een andere stad. Dit is heel complex en er zijn veel factoren van invloed. Maar één ding weet ik wel en dat is dat we onze kinderen altijd van tevoren moeten voorbereiden op dingen. Om goed te zorgen voor een vijftienjarige moeten we de eerste veertien jaar besteden om het kind te onderwijzen. Elk stukje goed onderwijs op de juiste leeftijd is een inenting; als we onze kinderen in voldoende mate onderwijzen en inenten, dan kunnen ze het huis zonder problemen verlaten om te gaan studeren. Als we onze kinderen niet voldoende onderwijzen en inenten, dan maakt het niet zoveel uit of ze thuisblijven tijdens hun studie of niet. De geestelijke gezondheid van een vijftienjarige hangt af van de hoeveelheid onderwijs en inenting die hij heeft ontvangen in de eerste veertien jaar. Als ouders hun kinderen niet op de juiste manier voorbereiden, dan helpt het ook niet meer om ineens te gaan nadenken over welke school het beste zou zijn. Dit is een waarschuwing voor alle ouders. Wij moeten niet onverschillig staan tegenover de opvoeding van onze kinderen. Als God ons kinderen heeft gegeven, dan is het aan ons om voldoende tijd met hen door te brengen zodat ze goed worden opgevoed. Iedereen wil graag een eigen keus hebben, maar we raken al onze keuzes kwijt als we kinderen hebben. Naast de tijd die we in de samenkomst zijn moeten we elke vrije minuut besteden aan onze kinderen. Zo niet, dan hoeven we niet te verwachten dat we 'goede' kinderen zullen hebben. De enige manier om 'goede' kinderen op te voeden is door al onze tijd te besteden met hen en wijsheid te beoefenen in het vooraf geven van goed onderwijs en voldoende inenting. Maar, na dit alles gezegd te hebben, we moeten ons vertrouwen stellen op Gods genade. (*Crucial Elements of God's Economy*, chap. 6)

* * *

De eerste vorm van relaties in een mensenleven is de familieband. 1 Tim. 3:4 zegt: "Iemand die zijn eigen huis goed bestuurt, zijn kinderen in onderdanigheid houdt met alle eerbaarheid". Je eigen huis goed besturen is een kwestie van de leiding nemen, maar de gedachte van Paulus gaat hier niet alleen over gezag. Als een echtgenoot en vader behoort je de leiding te nemen in je familie, niet alleen door te besturen, maar door een goed voorbeeld te laten zien. Een familie is niet hetzelfde als een regering of een organisatie, die bestuurd worden vanuit een positie van gezag. Het leiderschap van een vader in de familie moet niet zozeer gebaseerd zijn op besturen vanuit gezag, maar in plaats daarvan op het zijn van een voorbeeld in het dagelijkse leven. Op dezelfde manier kijken we naar een oudste, die moet ook de gemeente niet besturen vanuit een positie van gezag. Deze gedachte is volkomen verkeerd. Hoe een vader met zijn familie omgaat is totaal verschillend van hoe een manager een bedrijf runt. Een manager kan werknemers in dienst nemen of ontslaan, maar een vader kan zijn kinderen niet in dienst nemen of ontslaan. De meest fundamentele behoefte in een

familie is het voorbeeld van de vader. Net als een vader behoort een oudste ook een passend leven te leiden in zijn eigen huis. Dit is de juiste manier om je familie te besturen. In ons eigen huis moeten we niet proberen ons gezag te laten gelden als een koning, een rechter, een bestuurder of een schooldirecteur. De gedachte van Paulus in dit gedeelte gaat over het dagelijkse leven van een opziener. Het werkt niet om onze kinderen alleen te disciplineren. Het door God bepaalde principe is dat een vader een leven moet leiden dat een voorbeeld is voor zijn kinderen.

Als opzieners moeten we de leiding nemen in onze familie door een voorbeeld te zijn in hoe wij leven. Dit is onze plicht. Maar als onze kinderen inderdaad onderdanig zijn in alle eerbaarheid, dan moeten we niet denken dat het door ons komt; nee, in plaats daarvan moeten we de Heer danken voor Zijn genade. Hoewel het karakter van onze kinderen niet door ons veranderd kan worden, betekent dit niet dat we onze plicht kunnen verzaken in het leven als een voorbeeld en in het zoveel mogelijk tijd en energie besteden aan onze kinderen. Toch moeten we ons realiseren dat, hoe onze kinderen ook zullen opgroeien, het uiteindelijk afhangt van Gods genade. Wij weten dat het waar is, omdat twee kinderen uit hetzelfde gezin en die door dezelfde twee ouders worden opgevoed, toch heel anders kunnen terechtkomen. Eén van hen kan een goed karakter hebben en wordt een zoekende gelovige, terwijl de ander een slecht karakter heeft en niet eens tot geloof komt. Daarom moeten wij onze plicht doen, een passend leven leiden als een voorbeeld voor onze kinderen, maar we moeten niet ontmoedigd of trots worden als we zien hoe onze kinderen uiteindelijk worden.

Het woord van Paulus over de kinderen van een opziener in vers 4 gaat niet over behoudenis of geestelijk zijn. Wij moeten een goed voorbeeld voor onze kinderen zijn, maar of ze zullen worden gered hangt af van Gods voorbestemming. Jakob en Ezaü waren tweelingbroers, maar Romeinen 9:10-13 laat zien dat hun bestemming afhankelijk was van Gods verkiezing. Wij kunnen niet zorgen dat onze kinderen of iemand anders geestelijk wordt, maar we kunnen wel een voorbeeld stellen door een nuchter, gematigd en geordend leven te leiden, en door de Heer te zoeken. Als twee broers een boodschap beluisteren kan er één tot geloof komen, maar de andere niet. Wij hebben genoeg voorbeelden gezien. Daarom moeten we ijverig zijn in het verkondigen van het evangelie en mensen overtuigen dat ze de Heer moeten ontvangen, maar we moeten wel beseffen dat of iemand wordt gered uiteindelijk niet afhangt van onze inspanning, maar van Gods voorbestemming. Wij moeten niet denken dat omdat het toch afhangt van Gods voorbestemming, het niet meer nodig is om het evangelie te verkondigen. Wij moeten onze plicht doen. Op dezelfde manier moeten we niet verwachten dat onze kinderen zich goed zullen gedragen als wij het goede voorbeeld geven, en ook wij moeten onze plicht niet verzaken. De beste en meest passende manier om een ouder te zijn is leven als een voorbeeld voor onze kinderen en bidden om Gods genade.

Als ons leven een goede standaard laat zien, dan zijn wij niet aansprakelijk als onze kinderen zich slecht gedragen; maar als wij geen goed voorbeeld laten zien, dan is het slechte gedrag van onze kinderen onze verantwoordelijkheid. Als ze goede kinderen zijn, dan gaat alle lof niet naar ons, maar als het slechte kinderen zijn, dan zijn wij daar debet aan. Dit is de goddelijke boekhouding. We moeten niet zeggen dat God oneerlijk is. Romeinen 9:20 zegt: “Ja maar, mens, wie bent u, dat u tegen God het woord opneemt? Zal het maaksel tot zijn Maker zeggen: Waarom hebt U mij zo gemaakt?” We kunnen niet argumenteren met God. Als onze kinderen zich goed gedragen en uiteindelijk worden gered en gaan leven voor Gods aangezicht, dan moeten we de Heer loven en zeggen: “Heer, ik ben niets. Zelfs mijn beste gedrag is niets anders dan stof; het betekent niets. Ik kan U alleen maar danken voor Uw genade”. We moeten niets toeschrijven aan onze goedheid. We moeten Gods voorbestemming erkennen, Zijn genade en Zijn barmhartigheid. Als onze kinderen in zonde gaan leven, dan moeten we ons verootmoedigen en bidden: “Heer, vergeef mij. Ik accepteer de schuld omdat ik in sommige aspecten heb verzaakt om hen goed te verzorgen”. Dit moet onze houding zijn.

De gedachte van Paulus in 1 Timoteüs 3:1-7 gaat over de manier van leven van een opziener. Of onze kinderen zich goed gedragen komt op de tweede plaats; de primaire kwestie hier is of wij een goed en passend leven leiden. Wij moeten de leiding nemen en onze familie goed besturen door een leven te leiden dat een positief voorbeeld is voor hen. Dit hangt af van wie en wat we zijn; het is een zaak van leven. (*Basic Principles concerning the Eldership*, pp. 49-51)

GEWELDIGE KINDEREN KOMEN VOORT UIT GEWELDIGE OUDERS

Tenslotte wil ik zeggen dat veel mensen die door God in deze wereld zijn gebruikt geweldige ouders hadden. Te beginnen bij Timoteüs vinden we ontelbare mensen die door God zijn gebruikt en die geweldige ouders hadden. John Wesley was één van hen. Een ander was John Newton. Er zijn veel liederen in ons liedboek geschreven door Newton. John G. Paton was ook zo iemand. Hij was één van de bekendste zendelingen in de moderne wereld. Ik kan geen betere vader bedenken dan zijn vader. Op hoge leeftijd wist hij nog steeds: “Elke keer dat ik wilde zondigen, dacht ik aan mijn vader, die altijd voor mij bad”. Zijn familie was heel arm. Er was één slaapkamer, één keuken en nog een kleine kamer. Hij zei: “Ik beefde elke keer dat mijn vader bad en verzuchtte in de kleine kamer. Hij deed voorbede voor onze zielen. Zelfs nu, op hoge leeftijd, denk ik nog aan zijn verzuchtingen. Ik dank God dat Hij mij zo'n vader heeft gegeven. Ik kan niet zondigen, omdat als ik dat wel doe, ik zondig ik tegen mijn hemelse Vader zowel als tegen mijn aardse vader”. Het is moeilijk een voorbeeld te vinden zoals de vader van Paton, en het is moeilijk een zoon te vinden die net zo geweldig is als Paton.

Ik kan je niet zeggen hoeveel sterke gelovigen zouden zijn opgegroeid in onze tweede generatie als alle ouders van deze generatie goede ouders waren geweest. Ik heb dit altijd willen zeggen: de toekomst van de gemeente hangt af van de ouders. Als God genade geeft aan de gemeente, dan heeft Hij vaten nodig. Er is grote behoefte aan het opgroeien van meer mensen zoals Timoteüs. Het is waar dat we mensen kunnen redden uit de wereld, maar er is meer behoefte aan het opgroeien van mensen uit christelijke families. (*The Collected Works of Watchman Nee*, vol. 49, p. 549)